

LOL⁺

CANDACE
BUSHNELL

KATIE
COTUGNO

CSAJOKNAK KÖTELEZŐ

A
SZEX ÉS
NEW YORK
ÍRÓJÁTÓL

MÓRA

Candace Bushnell – Katie Cotugno

Csajoknak kötelező

MÓRA KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe:
Candace Bushnell, Katie Cotugno: *Rules for Being a Girl*
© 2020 by Candace Bushnell, Katie Cotugno
Published by arrangement with HarperCollins Publishers

Fordította: NAGY M. BOLDIZSÁR

Sorozatterv: FÜZES ANNA

Borítóillusztráció: HAJDÚ ANETT

Minden jog fenntartva!

Hungarian translation © Nagy M. Boldizsár, 2021
Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2021

MÓRA KÖNYVKIADÓ

1950 óta családtag

*Az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja*

ISSN 2732-3196

ISBN 978 963 486 783 8

Kiadja a Móra Könyvkiadó Zrt.,
Janikovszky János elnök-vezérigazgató
Válogató szerkesztő: Nagy M. Boldizsár
Szerkesztette: Kertész Edina • Felelős szerkesztő: Ughy Szabina
E-mail: mora@mora.hu • Honlap: www.mora.hu

Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

 magyar
nyomdaipari termék
NYOMDA- ÉS PAPIRPARTI SZÖVETÉS

Egy

– És így lettek Hemingway meg Fitzgerald a huszadik század leghíresebb író vetélytársai – meséli Mr. Beckett ragyogó tekintettel, összekulcsolt bokával a tanári asztal szélének dőlve, harmadik órán, emelt szintű irodalomon. – Igazság szerint ez a történet semmiben nem lesz hasznotokra az emelt szintű vizsgán, mert valamilyen különös oknál fogva nem mérik, mennyire ismeritek a száz évvel ezelőtti irodalmi pletykákat. De elraktározhatjátok az agyatok hátsó zugában, és előkaphatjátok egy buliban, hogy lenyűgözzétek vele a barátaitokat. – Elvigyorodik, feláll, majd előkapja a táblafilcet a sötét-kék szövetnadrágja hátsó zsebéből. – Na jó – teszi hozzá. – Akkor térjünk rá a házi feladatra.

Egyhangúlag felnyögünk, mire Bex – mert így hívjuk a tanárt – legyint egy nagyot, mintha csak egy rakás zsémbes alakkal lenne dolga, aztán azt a feladatot kapjuk, hogy olvassuk el holnapra a *Búcsú a fegyverektől* első negyven oldalát.

– Gyorsan haladtok majd vele – ígéri, úgy forgatva ujjai közt a filctollat, mint egy bűvész a kártyapakli lapjait. – Hemingway egyik jó tulajdonsága – márpedig rengeteg jó tulajdonsága van, és erről beszélni is fogunk holnap – az, hogy nem szereti a nagy szavakat.

– Hát, az jó – szól közbe Gray Kendall, egy hosszú lábú lacrosse-játékos, aki szeptemberben jött át a sulinkba. Néhány sorral mögöttem terpeszkedik a székében, az arcán alig láthatóan megjelenik egy gödröcske. – Mert azokat én se.

Végre kicsöngetnek, mire mind elindulunk az ajtó felé, a széklábak a linóleumpadlót karistolják, és már a folyosó végéről érezni lehet a büfé napi ajánlatának, a csirkés szendvicsnek az illatát.

– Mehetünk? – kérdezem Chloétól, és megállok a padja előtt az osztályterem elejében. Szokás szerint most is élénkvörös a rúzsa, hatalmas hipszterszemüveget visel, sárgásszőke haja pedig lágy hullámokban omlik a vállára. Az egyenruhája gallérját kitűző díszíti: egy aprócska, rózsaszín flamingó.

– Ööö – feleli, de közben átnéz a vállam felett, és figyel, ahogy Bex a táblát törli, széles válla megfeszül a sötét kasmírpulóver alatt. Chloe annyira feltűnően bámulja, hogy akaratlanul is felhúrom a szemöldökömet, Chloe pedig válaszul grimaszol. – Ja.

– Húha. Na jó. – Szándékosan jó nagyot bölintok, és felrántom a hátizsákom a vállamra; már épp mennénk, amikor Bex felnéz.

– Ó, Marin, szia – szólal meg, és bűnbánóan rázza a fejét. – Ma is el akartam hozni a könyvet, de már biztosan nem hiszel nekem. Holnap megkapod, ígérem.

– Ó! Semmi baj. – Elmosolyodom. Bex már két hete ígéri, hogy kölcsönadja majd a *Javítások* című Franzen-regényt, amit szerinte imádni fogok, de folyton el-

felejtí elhozni. – Ráér. Amúgy sem lenne most időm csak úgy szórakozásból olvasni.

– Tudom, tudom. – Bex arcán pajkos mosoly villan fel.

– Rengeteg idődet elveszi, hogy kicsomagolós videókat posztolj a YouTube-csatornádra, vagy nem tudom, mit szoktatok csinálni szórakozásképpen.

Ledöbbenek.

– Ez nem igaz! – vágom rá, de közben elvörösödöm.

– Inkább az emelt szintű irodalom házi veszi el sok időmet.

– Ja, persze – feleli Bex, de közben mosolyog. – Na, húzzatok az osztálytermemből, mert ebédelni szeretnék. Odalenn majd találkozunk.

– Jó önnek – incselkedik Chloe.

– Ühüm. – Bex vigyorog, leteszi a szivacsot a kis pe-remre, és a nadrágjába törli a kezét. – Most nevettek rajtam, de valójában ti vagytok nevetségesek, mert el sem tudjátok képzelni, mennyire izgalomba tudok jönni, ha csirkés szendvicses nap van. Na, most már spuri.

A Bridgewater Gimi étkezője valójában részben színházterem, részben tesiterem, az egyik végében egy színpaddal, középen pedig összecukható asztalokkal, amelyeket testnevelésórák alkalmával egy raktárhelyiségbe visznek át. Mire Chloéval megérkezünk, a hely már zsúfolásig telt, itt vannak a tömegeből kissé kilógó eminensek Bex osztályából meg a lacrosse-játékos srácok, akikkel azóta ebédelünk egy asztalnál, hogy Jacobbal járok.

– Szia, szívem – köszön a barátom, rámarkol a derekamra, és odahúz magához. – Milyen a napod?

– Most azt ellenőrzöd, hogy nem hízott-e meg? – poénkodik a haverja, Joey, aztán ő is felém nyúl, mintha megakarná csípni a hátamat.

Elhúzódok, és a szememet forgatva feltartom a középső ujjamat.

– Húzz a retekbe, Joey. – Aztán megbököm Jacob vállát. – Te aztán kiállsz a becsületedért, mi?

– Hallottad a hölgyet – szólal meg Jacob, aki bevalottan kicsit gyáva ahhoz, hogy kiálljon értem, viszont most szorosán az ölébe húz, és egy puszit nyom az arcomra, én pedig egy pillanatra el is feledkezem a bosszúságról. Jacobbal tavaly tavasszal jöttünk össze, az emelt szintű amerikai történelem-órán ismerkedtünk meg. A tanárunk, Ms. Shah ültetett egy padba, amikor egymás mellé osztott be minket a végső kutatási feladathoz. Reménykedtem, hogy én lehetek majd a főnök, és akkor mindketten ötöst kapunk, ugyanis mindig is ez volt a módszerem a csapatmunkáknál. Nagy megdöbbenésemre azonban Jacobnak saját véleménye volt arról, hogy milyen elsődleges forrásokból kellene dolgoznunk ahhoz, hogy jól alátámasztott kérdéseket tudjunk felvetni a polgárháborúhoz vezető társadalmi reformokkal kapcsolatban. Két héten át vitatkoztunk, mire rájöttünk, hogyan tudnánk együttműködni. Amikor megkaptuk az ötösünket, Jacob a magasba emelt, és megforgatott az osztályterem kellős közepén.

Leülök a székemre, előveszem a táskámból a pulykás szendvicsemet, és odabólintok Dean Shepherdnek, aki épp most teszi le a tálcáját Chloe kajája mellé. Idén

együtt mentek a végzősök bulijára, és a srác azóta sem titkolja, hogy fel akarja szedni Chloét.

– Ott leszel pénteken Emily Cerato buliján? – kérdezi, felbontja a dobozos Dr. Pepper üdítőjét, és mielőtt beleinná, megkínálja Chloét.

Chloe megvonja a vállát, miközben hosszú csíkban meghámozza a mandarinját.

– Gondolkodtam rajta – mondja végül. – Miért, te?

Lemaradok Dean válaszáról – és szerencsére Joey azt követő monológjáról is, ami arról szól, hogy milyen döngős Emily meg a táncos csapata –, ugyanis azt figyelem, hogy Bex a terem túlsó végében az emelvényen foglal helyet Ms. Klein, a biosztanár mellett, aki szeptember óta tanít nálunk. Elég fiatal még, a húszas évei végén járhat, göndör, sötét haja van, szemüveges, és olyan, mintha a gardróbja másból sem állna, mint egyberészes, deréknál övvel összefogott Banana Republic ruhákból. Összekulcsolt bokával ül egy vaskos, béna, magas talpú cipőben, és egy pohár méregdrága joghurtot kanalazgat, miközben Bex nevet valamin, amit mondott.

Chloe felém legyinti a mandarinhéjat.

– Na, és most ki bámul kit? – kérdezi, az állával Bex irányába bökve.

– Én nem bámulom! – suttogom félig hangosan, hogy Jacob meg ne hallja.

– Ühüm. Azért csak töröld le a nyálat az álladról – feleli Chloe nevetve.

Színpadiasan felsóhajtok.

– Nem tehetek róla. Tudod, hogy a szövetnadrágos

pasik a gyengéim. – Ismét Bex és Ms. Klein felé pillantok. – Szerinted van köztük valami? – Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem vagyunk Chloéval teljesen rápörögve Bex szerelmi életére.

– Mi van? – Chloe hevesen megrázza a fejét. – Nem.

– Miért nem? – kérdezem. – Ms. Klein aranyos.

– Ja, elég okés. – Chloe bizonytalannak tűnik. – Aranyos, mint egy bemondólány a helyi tévénél.

– Én blokkolnám – jegyzi meg Joey segítőkészen.

– *Téged* senki nem kérdezett, Joe. – Visszafordulok Chloéhez. – Csak azt mondom: hosszú éjszakákon át osztályozhatják a dolgozatokat, romantikusan összenéznék a tanáriban...

– Te jó ég. – Chloe bekap egy gerezd mandarint. – Biztos vagy benne, hogy ez nem csak a *te* fantáziádban létezik? – kérdezi. – Talán átgondolhatnád, tényleg újságíró akarsz-e lenni. Szerintem jobb lennél romantikus regényekben.

– Ez nagyon is újságírás! – ellenkezem. – Komoly oknyomozás Amerika legfontosabb nemzeti kincseinek, vagyis a tanáraink sosem látott szerelmi élete után.

Chloe felhorkant.

– Csináld csak – dobja be a mandarinhéjat a barna uzsonnás zacskójába. – De nekem most mennem kell, időpontom van a fogorvoshoz délutánra, úgyhogy korábban kell lelépnem. Nem baj, ha nélkülem kell lenyomnod a megbeszélést? – Chloe meg én szerkesztjük idén a *Tűzriadó* című suliujságot, és szinte minden szabad percünket a szerkesztőségben töltjük Bexszel meg

a csapat többi tagjával, a csigalassú számítógépek felett görnyedve vagy a rongyos, szétült kanapén terpeszkedve.

– Ja, persze. Írok majd este. – Búcsút intek Chloénak, aztán visszafordulok Jacobhoz, aki épp most nyomja le a második csirkés szendvicsét. – Te el szeretnél menni Emily Cerato bulijába? – kérdezem.

– Naná – vonja meg a vállát, és kibont egy csomag Oreót. – Miért ne?

– Nem is tudom. – Felcsipegetek egy kis pattogatott kukoricát. – Arra gondoltam, megnézhetnénk azt a filmet, amiről a múltkor beszéltünk, tudod, a két lánytestvéréről, akik megörökölték a házat.

– Ja, az a történelmi cucc? – ráncolja Jacob a homlokát. – Nem akarod inkább Chloéval vagy az anyukáddal megnézni?

Mérgesen felhúzom a szemöldököm.

– Ezt úgy érted, hogy inkább szúrják ki a szemedet, mint hogy végigszenvedd velem?

– Nem ezt mondtam – ellenkezik, és megkínál egy keksszel békülési szándéka jeléül. – Ha nagyon menni akarsz, menjünk.

– Ja, ja. – Tudom, hogy komolyan gondolja – Jacob mindig nyitott arra, amit csinálni szeretnék –, de semmi értelme belerángatni olyasmibe, amiről tudom, hogy szerinte csajos és unalmas. – Oké, nyugi. Menjünk el abba a buliba, biztos jó lesz.

Jacob bólint, majd Bex felé biccent a hátam mögé. A tanár épp az asztalokat járja végig, mint valami vőle-

gény egy esküvőn, és mindenkit mosolyra fakaszt maga körül, a vitakörbe járó kockákat és a focicsapat legkeményebb játékosait egyaránt.

– A fiúd erre tart – jegyzi meg Jacob. – Megkérdeztem tőle, hogy hányast adna Ms. Klein teljesítményére?

– Úristen – felelem, és felé hajítom a pattogatott kukoricás zacskómat. – Olyan undi vagy! Amúgy pedig egyáltalán nem erre céloztam. – Bár egyébként azt hiszem, ha Jacob kerek perec megkérdezné Bextől, hogy járnak-e Ms. Kleinnal, Bex valószínűleg őszintén válaszolna neki. Ez az egyik legjobb tulajdonsága: a legtöbb tanárral ellentétben nem akarja mindenáron tagadni, hogy az iskolán kívül is létezik élete. Nagyon őszinte ember. Múltkor például elmesélte órán, hogy az iskolába jövet megbüntették gyorshajtásért, ugyanis elaludt, merthogy előző este Bostonban volt egy barátja bulijában, akinek most jelent meg a novelláskötete. Aznap pedig, amikor fotózás volt nálunk, behozta a saját végzős évkönyvét, hogy röhöghessünk a 2000-es évek elején trendi kagylónyakláncokon és tüsi sérókon.

Bex most megáll az asztalunk mellett egy percre, Deannel poénkodik, és a tegnapi lacrosse-meccsről kérdezi Jacobot. Valójában nincs is lacrosse-szezon, de a Bridgewater Gimi csapata elég jó, úgyhogy külön engedélyt kaptak, hogy játsszanak néhány egyetemi bajnokságon, és a sulis buszaival járnak a meccsre. Mindenki úgy néz a lacrosse-os fiúkra, mintha valami istenek lennének. Még én is, ennek ellenére nagyon idegesít, hogy láthatóan tudják magukról, mennyire menők.

– Szerzett csirkés szendvicset? – kérdezem Bextől.

Bex komoly arccal bólint.

– Naná, hogy szereztem – nyúl át a vállam felett, elveszi a popcornos zacskómat, és vesz belőle magának.

– Már megbocsásson! – ellenkezem, habár egyáltalán nem bánom, amit csinál.

Bex lazán megvonja a vállát.

– Iskolai adó – feleli vigyorogva. – Forduljatok a diákönkormányzati képviselőhöz!

A táskám felé nyúlok, de Bex elkapja előlem, játékosan a fejem fölé emeli, és nevet a szánalmas próbálkozásomon, mert persze nem érem el, ám ekkor DioGuardi igazgató úr megköszörüli a torkát az emelvényen, az étkező tulsó végében.

– Hölgyeim és uraim, egy kis figyelmet kérek – teszi csípőre a kezét, mint valami rajzfilmes testépítő. DioGuardi testneveléstanár volt, mielőtt kinevezték, és még mindig látszik rajta a sportos múltja, az alkarja például jó vastkos, a gesztenyebarna öltönye alatt pedig úgy feszül a felsőteste, mint egy lefelé fordított háromszög. Egy síp lóg a nyakában, amit akkor használ, ha túl nagy a zsvaj egy gyűlésen vagy szurkolói megbeszélésen, de van, hogy csak úgy véletlenszerűen is a szájába veszi, mint egy cumit. Tavaly halloweenkor a lacrosse-csapat összes tagja DioGuardinak öltözött be. – Ha kaphatnék egy kis figyelmet, akkor szeretnék a kedvenc közös témánkról beszélni egy percre: az egyenruhaszabályról!

– Jézusom – motyogja Bex olyan halkán, hogy csak én halljam, majd egy rövid pillanatra megszorítja a vál-

lamat a zakóm felett, aztán kihúzza magát, és elindul az étkező másik vége felé. – Már megint!

Meglepetten nézek utána – a tanárok azért nem szoktak ilyen kendőzetlenül véleményt nyilvánítani, még az olyan lazább arcok sem, mint Bex. Viszont tény, hogy DioGuardi röhejesen rá van pörögve erre az egyenruhaszabályra. Nekem korábban semmi bajom nem volt az uniformissal – van abban valami megnyugtató, hogy nem kell mindennap azon kattognom, mit is vegyek fel –, de DioGuardi újabb szabályos hadjáratot indított az új szabályaival, nagyjából hetente váltogatja őket: milyen rövid lehet a szoknyánk, hogyan sminkeljünk vagy mekkora fülbevalót hordhatunk. Arról már nem is beszélve, hogy ezek a rendeletek természetesen nem érintik a fiúkat.

Jacobra pillantok, aki az asztal alatt az Instagram-feedjét görgeti épp, és oda sem figyel arra, mi zajlik.

– Már megint – ismétlem meg Bex szavait, és felkészülök a hosszú kiselőadásra.

*

Aznap délután a szerkesztőség ősrégi kanapéján ücsörögök, és egy matekfeladatot próbálok megoldani a könyvben, amikor Bex megáll az ajtóban. Öt óra múlt, a megbeszélésünknek már egy órája vége, de nekem még meg kell várnom, hogy anya értem jöjjön.

– Szia – szólal meg Bex, és a tábla feletti órára sandít.
– Várod a fuvarod?

– Ja, igen – válaszolom. Májszínű bőrdzsekit visel, hullámos, sötét haja a gallérjára kunkorodik. Azt beszélük, hogy Bex modellkedésből tudta kifizetni az egyetemi tandíját (állítólag valami végzős ki is tett a netre pár képet róla tavaly, bár én és Chloe nem találtunk ilyen fotókat sehol), és ezt jelen pillanatban el is tudom hinni. – Nemsokára megérkezik anyám. Mármint, én is vezetek, természetesen, de... csak egy kocsink van. A tesóm pedig sakkozni van, szóval... – megvonom a vállam.

Bex felhúzza a szemöldökét.

– Sakkozni?

– A húgom Massachusetts állam sakkbajnoka – magyarázom, és egy kicsit zavarba jövök. – Egy bogaras öreg fickóhoz jár órákra Brookline-ba. Normális esetben apám jönne ilyenkor értem, de neki meetingje van, Chloének pedig fogorvoshoz kellett mennie, szóval... – Erősen összeszorítom az állkapcsomat. Nem is tudom, miért érzek kényszert arra, hogy az életem hétköznapi logisztikai részleteivel untassam. – Na, mindegy. Elvagyok addig.

Bex továbbra is vigyorog.

– Na, gyere – biccent a parkoló felé. – Majd én hazaviszlek.

– Ó! – Ösztönösen megrázom a fejem, és lejjebb húzom a kék, merev anyagú zakóm ujját. – Ugyan, erre semmi szükség, megoldom.

Bex megvonja a vállát.

– Nem ajánlanám fel, ha nem gondolnám komolyan – vágja rá lazán. – Hamarosan csak te és Mr. Lyle ücsörögtök az épületben. – Mr. Lyle a karbantartó, aki két méter magas, és kábé ugyanolyan széles a válla. Mindenki Hodornak hívja a háta mögött. – Na, hozd a cuccod.

Kinézek az ablakon, a fenyőfák mögötti, kékeslila esti égboltra. Majd vissza Bexre.

– Rendben – mondom végül, nyelek egy nagyot idegességemben, és a táskám felé nyúlok. – Legyen. Köszönöm.

Írok egy SMS-t anyunak, hogy tudja, hazavisz más, majd követem Bexet az üres folyosón, át a tanárin, miközben azt magyarázom, hol lakunk. Egy kissé leharcolt Jeepet vezet, aminek ütközőjéről egy Bernie Sanders-matrica fityeg. Belül kávéillat fogad, a hátsó ülésen egy sporttáska hever. Ahogy Bex beindítja a motort, a kocsiban felhangzik egy szomorú, gitárnyúzó indie folk-dal – gondolom, Bon Iver, de csak azért, mert ő az egyetlen zenész, akit ismerek ebből a műfajból.

– Tudom, olyan vagyok, mint önmagam karikatúrája – int Bex a lejátszó felé, miközben kikanyarodunk a parkolóból. – Már csak a favágószakáll hiányzik.

– Dehogy, teljesen rendben van ez – felelem mosolyogva. – Én is szeretek kiállni az esőbe és jól elázni bőgés közben, mint az összes szomszéd lány-típus.

Bex erre hangoosan felnevet.

– Az excsajom is mindig ezt mondta – ismeri el. – Azt mondta rá, hogy SzomorúPasi HalottKutyazene.

Én is nevetek, bár az excsajom szótól apró kis elektromos kisüléseket érzékelek. Azon kattogok egyből, vajon milyen lehetett. Csinos? De leginkább az érdekelne, miért szakítottak.

Furcsa, de Bexszel könnyű beszélgetni ahhoz képest, hogy tanár, és most is beszélgetünk, míg a környékünkre nem érünk – DioGuardiról, a dresszkódról, ja, de a koncertről is, amin Bostonban volt, meg arról, hogy milyen írók olvasnak majd fel a Harvard Bookstore-ban, ahová szerintem feltétlenül el kellene mennem egyszer.

– Szóval te és Jacob Reimer, mi? – kérdezi, és lehalkítja a zenét, miközben végiggurulunk a VFW Boulevard-on, elhaladva a Stop & Shop meg a PetSmart mellett. – Jó srácnak tűnik.

– Ó! – Nem tudom, kitől hallhatta, és biztosan látszik is az arcomon a meglepettség, mert Bex a mimikámat eltúlozva utánoz, döbrent arccal, nagy, kerek szemekkel néz rám, a szájával tökéletes O alakot formázva.

– Tudok egy s mást – vigyorodik el. – Azt hiszitek, hogy a tanárok mind süket és vak dinoszauruszok, és csak ténfergünk fel-alá anélkül, hogy észrevennénk, mi zajlik körülöttünk?

– Nem, én nem gondolom ezt! – ellenkezem.

Bex elhúzza a száját.

– Na persze...

– De tényleg – erősködöm, és egy kicsit fel is nevetek. – De amúgy, igen. Jacob szuper srác.

– Helyes – feleli Bex, majd hátrapillant, mielőtt át-sorolna a lekanyarodó sávba, hosszú ujjait a kormány

alsó részébe akasztva. – A legtöbb gimis srác tulajdonképpen két lábon járó postaláda. Jó, hogy te egy különleges srácot választottál.

Egy eddig ismeretlen, forró hullám bizsergeti a mellkasomat kellemesen. Még jó, hogy van rajtam sál.

– Köszí – felelem a táskám oldalsó zsebének cipzárjával bajlódva, de hiába rángatom, nem mozdul.

Bex megvonja a vállát.

– Ez az igazság.

Bólintok.

– Ööö... itt lakunk – szólalok meg a szüleim apró gyarmati stílusú háza felé bökkve. – Még egyszer köszönöm, hogy hazahozott.

– Ne viccelj, nagyon szívesen.

– Holnap találkozunk – felelem, és kikapcsolom a biztonsági övem.

– Hé, Marin – teszi a karomra a kezét, amikor ki akarok szállni; érzem, hogy az érintésétől elgyengül a gerincem, és az összes csontom megremeg. – Csak a biztonság kedvéért. Ööö... Ne említsd a suliban senkinek, hogy hazahoztalak.

– Ó – mondom meglepetten. – Rendben.

– Ahol korábban dolgoztam, ott más volt a helyzet: az egy bentlakásos suli volt, szóval folyton furikáztam a gyerekeket, érted. Szinte minden héten feljött a lakásomba egy-egy diák vacsorázni. De itt... – Nem fejezi be a mondatot. – DioGuardi másképpen szereti kormányozni a hajót.

– Persze, persze, teljesen megértem. – Nem is tudtam,

hogy mielőtt a Bridgewater Gimibe jött, bentlakásos iskolában tanított. Furcsa, de ösztönösen féltékeny vagyok minden diákra, akinek valaha főzött. – Nem mondok senkinek semmit.

– Kösz, haver – vigyorog Bex, szinte pironkodva. – Szép estét.

– Önnek is – felelem, majd finoman becsukom a kocsi ajtaját, és idétlenül integetek. Állok az ázott novemberi gyepen, míg a Jeep teljesen el nem tűnik a láthatáron.